

ARBETARMAKT

Svensk sektion av FRKI – Förbundet för en Revolutionär Kommunistisk International

Arbetarmakts nyhetsbrev nummer 79 (01/01) - 010120

arbetarmakt.com

Innehåll

- Nyhetsbrevet tillbaka
- Har Attac någon framtid?
- Ryssland: Ett år med Putin
- Nytt nummer av Arbetarmakt
- Rör på dig för produktivitetens skull!

Nyhetsbrevet tillbaka

Med viss försening till följd av oväntade tekniska problem återupptar nu Arbetarmakts nyhetsbrev utgivningen efter jul- och nyårsuppehållet. Som tidigare planerar vi att komma ut omkring en gång per vecka.

Har Attac någon framtid?

Förra helgen såg så den svenska grenen av Attac dagens ljus. Att den svarar mot en växande kritik av nyliberalism och växande sociala orättvisor visade sig inte minst i att flera hundra anmält sig som medlemmar redan före tillblivelsen. I samband med grundningskonferensen nådde medlemsantalet tusenstrecket.

Än är det dock för tidigt att sia om vad som kommer att komma ut av Attacs tillkomst. Antingen kan Attac växa till en aktiv och dynamisk massrörelse som spelar en ledande roll i kampen mot de nyliberalt inspirerade försämringarna och privatiseringarna, eller också kommer det att uppleva en kort blomstring i massmedias värmande strålkastarljus för att sedan, när ljuset slocknar, snabbt skrumpna ihop likt så många andra rörelser.

Det beror i stor utsträckning på Attac självt.

Antingen väljer det att bli en "vänlig påtryckare" åt den röd-gröna regeringsalliansen och nöja sig med en och annan uppmuntrande kommentar och till intet förpliktande uttalanden från Persson och hans samarbetspartners. Då kommer med Attac med största sannolikhet förvandlas till en ganska uddlös och ointressant historia.

Eller också väljer Attac att konfrontera Persson och hans allierade med klara och konkreta krav på handling - krav som utgår ifrån en klar vilja att kämpa mot kapitalets giriga och hänsynslösa politik, och som därför går långt utöver Attacs nuvarande ganska uddlösa plattform. Då är sannolikheten stor att Attac kommer att kunna bli en betydande politisk kraft.

Men för att klara detta måste också Attac ha en medveten inriktning på att nå och förankra sig i arbetarklassen, i synnerhet i dess fackliga och politiska kärntrupp; de många tusentals aktiva som bär upp de klassens organisationer på daglig basis. Ty utan stöd från dessa grupper kommer Attac sakna de kraftfulla rötter som behövs för att stå pall i snålblåsten och den livgivande energi som

behövs för att kunna bli stark nog att kunna förändra.

Attac måste kort sagt försöka bli en klassbaserad massrörelse riktad mot kapitalet - annars kommer det aldrig att bli mer än ytterligare en av dessa politiskt betydelselösa "samlingspunkter" för radikala intellektuella.

Ryssland: Ett år med Putin

Tack vare den fredliga konstitutionella kuppen i slutet av 1999 och början av 2000 fick Vladimir Putin precis vad han önskade sig. Inte bara fick han presidentämbetets enorma makt - som är inskriven i Jeltsins konstitution från 1993 - men han fick också ett parlament, duman, som gick hans ärenden.

Utan större problem drev han igenom en balanserad budget för 2001 med allt vad det innebar av åtstramningar. Den största oppositionsgruppen, det ryska kommunistpartiet, har bara 88 av 450 platser i duman och utgör, efter att ha fått ett antal ordförandeposter för olika kommittéer, i realiteten ingen opposition.

Majoriteten av duman är samlade runt Putins Enhetsparti. Utifrån denna bas har han satt igång med att minska makten hos de 89 valda regionala bossarna som är representerade i dumans övre kammare, det federativa rådet, genom att skapa sju superregioner under hans egen kontroll.

Putin kunde inte ha genomfört denna konstitutionella kupp för att centralisera makten utan en stabilisering av ekonomin under 1999-2000. BNP föll med nästan 5 procent under 1998, men steg med 3 procent under 1999 och för 2000 väntas den ha stigit med sju procent. Utrikeshandeln visar på ett överskott i storleksordningen 40 miljarder dollar.

Den stora massan av den ryska befolkningen fortsätter att vara fattig, men deras löner - när de utbetalas - räcker till att betala ett antal rysktillverkade konsumtionsvaror. Den relativa stabiliseringen har enbart möjliggjorts genom ett skarpt fall i rubelns värde och kraftiga höjningar av priset på energi och mineraler. Ingetdera kommer dock att kunna hålla i sig bortom högkonjunkturen i väst.

Ryssland är fortfarande skyldigt 150 miljarder dollar i utrikesskulder. Den ryske premiärministern Mikhail Kasjanov lyckades förmå de kommersiella kreditgivarna i Londonklubben att gå med på en revidering av återbetalningstakten, men hittills har han misslyckats att övertyga Parisklubbens statliga kreditgivare om att göra samma sak.

Efter två veckor i Moskva tillkännagav delegationen från IMF den gamla vanliga medicinen. Den kommer inte att rekommendera några ytterligare lån till Ryssland om inte den ryska regeringen gick med på "långtgående ekonomiska reformer". Detta kommer att riva upp den balanserade budgeten för 2001, inklusive regeringens löften om förbättrade sociala villkor, eftersom "reformer" i IMF:s språkbruk nästan alltid innebär sociala nedskärningar och försämringar till fromma för kapitalet.

Ovanpå detta har Putins högljutt utlovade kampanj för lag och ordning visat sig vara tomt prat. Den ryska maffian smugglar fortfarande allt från högteknologiska vapen till droger och deras beskyddarverksamhet utgör en hatad och avskydd extra uttaxering på företagsamheten.

Putin har också lovat att göra Ryssland mäktigt på nytt. Detta tänker han uppnå genom att försöka dominera den oljerika regionen vid Kaspiska Havet och genom att återupprätta hegemonin över de tidigare sovjetisk republikerna genom att pressa in dem i ett militärt och ekonomiskt samarbete med Ryssland. I efterdyningarna av Kosovakriget kunde han få till stånd fastare allianser med Kina, Indien och andra stater som fruktar ett ohejdat USA-Nato i rollen som global polis.

Rysslands nya kapitalistklass fortsätter att plundra sitt eget land i en takt som är häpnadsväckande. Enligt den Londonbaserade Economist (9-15 december 2000) fortsätter kapitalflykten i ett rasande tempo. Ryssland kommer att kunna uppvisa ett handelöverskott på 50 miljarder dollar för år 2000 tack vare det höga priset på olja, gas och andra råvaror. Men när man räknat bort valutareserven och skuldbetalningarna saknas redovisning för 33 miljarder. Vart har de tagit vägen? Enligt Economist återfinns merparten utanför Ryssland, i bankkonton och aktier i Västeuropa och Nordamerika. Det är ingen tillfällighet att de "nya ryssarna" har köpt mängder av fastigheter i USA, Frankrike och Storbritannien: att och deras familjer tillbringar en stor del av året vid Medelhavet eller i Karibien;

att deras hälsobehov tillgodoses av dyra privatsjukhus.

Samtidigt ställs de ryssar som fortfarande har arbete inför växande problem, som inte minst tar sig uttryck i en skrämmande ökning av antalet olyckor på arbetsplatserna.

I gruvfälten i Kuzbas, den kolrika regionen i södra Sibirien, har 179 gruvarbetare dött under år 2000, nästan två gruvarbetare för varje miljon ton kol som brutits, en av de högsta dödsfallsnivåerna i världen.

Till och med den nyliberala Economist kommenterar att gruvorna borde vara lönsamma och betala sina arbetare bra. Ändå uppgår deras lön till cirka 100 dollar i månaden. Tidningen visar på några orsaker till de usla arbetsvillkoren och låga lönerna: De fackliga ledarna är rädda för att slåss; media ger inte mycket utrymme åt arbetarfrågor, arbetsgivare kan göra praktiskt taget som de vill, och varenda som sticker upp riskerar att bli sparkad eller råka värre ut.

Den sista stora protesten ägde rum 1998, när gruvarbetarna som fått nog av att inte få lön på månader, blockerade den transsibiriska järnvägen och demonstrerade utanför den ryska regeringens högkvarter. Men en ny större våg av strider kommer sannolikt att fokuseras kring den nya arbetslagstiftningen. Efter den landsomfattande aktionsdagen 1 december, som i stor utsträckning leddes av Zachita och de mer radikala lokala och självständiga facken har till och med de officiella fackföreningarna börjat hota med protester om än ganska oinspirerat och försiktigt.

- Vi vänder oss till presidenten och ber honom försvara de ekonomiska och sociala rättigheter för medborgarna som garanteras i konstitutionen, förklarade Vladimir Skotnikov, ordförande för de officiella fackföreningarna i Kuzbas huvudstad, Kemerovo.

Putin hyllas av såväl den konservative nationalisten Alexander Solsjenitsyn som Sovjetunionens siste statschef Gorbatsjov. Han smickras av Blair och Clinton. Orsaken är att han är en högst passande figur för rollen som boss för en auktoritär regim som försvarar den ryska borgarklassens - och imperialismens - intressen.

Men hans makt och stabilitet är beroende av att ingen djupgående och omskakande social kris skakar om landet. Den temporära ekonomiska stabiliseringen som följde på krisen 1998 möjliggjordes enbart på grund av de stigande oljepriserna som i sin tur orsakades av högkonjunkturen i väst. Men Putin kommer sannolikt att ställas inför sin första större kris om och när den skönjbara avmattningen i väst övergår i en lågkonjunktur med åtföljande prisfall på de råvaror som Ryssland kan erbjuda.

Utgången av en sådan kris kommer dock att vara beroende av om de ryska arbetarna visar sig förmögna att skapa kämpande organisationer i form av demokratiska och militanta fackföreningar - och ett landsomfattande arbetarparti förmöget att vinna den ryska arbetarklassen för en proletär lösning på Rysslands problem.

Nytt nummer av Arbetarmakt

Ett nytt nummer av Arbetarmakt, nr 77 i ordningen, har precis lämnat tryckeriet. Det tar upp den palestinska intifadan, avtalsrörelsen och den vikande konjunkturen, för att bara nämna några av de områden som behandlas.

Om du inte har nära till någon av våra tidningsförsäljare kan du få tag på tidningen genom att skicka en beställning till arbetarmakt@arbetarmakt.com.

Vi vill också passa på att uppmana alla som delar våra åsikter att hjälpa oss att sprida den. Beställ försäljningsexemplar på ovanstående adress och sälj till vänner och bekanta.

Rör på dig för produktivitetens skull!

Nästan samtidigt som en ny rapport publiceras som visar att tempot och stressen ökat på arbetsplatserna, går den socialdemokratiska socialministern Lars Engqvist och den vänsterpartistiska generaldirektören för folkhälsoinstitutet Gunnar Ågren ut och varnar för "ökade vårdkostnader och risk för minskad arbetsinsats och produktivitet" om inte folk rör mer på sig. De uppmanar cheferna att "ta ett gemensamt ansvar för att undanröja hindren och istället skapa nya

möjligheter och nytt utrymme för den enskilde att röra sig". Dra upp tempot ytterligare kanske? Varför inte låta beslutsfattarna föregå med gott exempel och för egen del "undanröja hindren och istället skapa nya möjligheter och nytt utrymme . att röra sig". Tänk vilken förbättring av hälsan och samhällsekonomin det skulle innebära om de började att röra sig för egen maskin: Inga skattefinansierade taxiresor för riksdagsledamöterna och limousiner för statsråd och andra högdjur; inga genom löntagarnas arbete betalda tjänstebilar för direktörerna. Skulle det inte vara rörande säg?